

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

Анна Багряна (Україна)

Початок

спочатку були рани

а з ран витікало небо

на небі з'являлися лімфовузли

що зв'язували докупі

усі ті химерні кульки

що так безладно

вешталися по небу

(звідки вони взялися?..)

а потім вузли зростали

важчали

мов каміння

і

мов каміння

сипалися донизу
створюючи щось подібне
до тих (вже зв'язаних) кульок
які називалися
кожна
іменем бога
й богами самі ставали
бо думали
що немає
більше нікого в небі
(просто вони забули
про рани
з яких починався Всесвіт)

ДО ЛОТ СОРУ

Прядиво

смикаю небо за білу хмару -

тонесенька цівочка світла

витікає між пальців

біла нитка стає золотою

вирушає в мандрівку

до обрію

там за обрієм

Ти

споглядаєш

як біла хмара

тане і меншає

і раптом зовсім зникає

ниточка золота

мандруючи

до серця Твого

проситься

про своє таємниче прядиво

окрім Тебе

не маю кому розповісти

DO NOT COPY

Наш танець

Вклоняєшся по-старомодному галантно

Не можу відмовити

Бо знаю

Цей танок ми танцювали з Тобою

Якийсь мільйон років тому

Коли іще не було ані Шумерії, ані Трипільської цивілізації

Так само зливалися в одну субстанцію – гнучку і теплу

Пливли невідомою рікою

Не питаючи броду і напрямку

Де жа вю –

Я вже робила такі рухи

Ця музика вже звучала

Ми вже були

Давно

Змінюється усе –

Кольори прапорів та курс валюти

Клімат на планеті і значення слова “кохати”

Капелюшки, купальники

Думки, боги, автомобілі та мобільники

Назви вулиць і усмішки на дитячих обличчях...

Вода і час.

Але наш танок –

це єдине

що

залишається

Незмінним

Вклоняєшся по-старомодному галантно

Моя рука – назустріч...

* * *

не вибачай мені

зелених очей

(це ще бабусин гріх)

ДО ЛЮТ СОРУ

не вибачай

рамен заслбких

(вже не рано на них покладатися)

не вибачай

мовчання

(коли довго мовчу)

і сміху

(коли аж плачу)

не вибачай

над піснями пісні

хрестів не Христових

думок неохайних

і часу

згаяного

на дорогу - до Тебе

тільки вибач мені

мою молодість

(це мине)

Дві піщинки

дві піщинки

течією дніпровою вихоплені

з долоні моєї

за крайнебо тікають – до межі

між двома таємницями

під ногами у мене – пісок

багато піску
так багато
що можна усипати
у клепсидру одразу кількох життів

так багато піску
що можна звести високу вежу
і заховатися за сімома замками
виглядаючи
заморського лицаря
на човні з прозорими вітрилами

але відсутність отих двох піщинок
(дивно!)
не дає спокою
бентежить ніби перед Всесвітнім Потопом
(а я ж іще пам'ятаю цей страх!)

сонний острів серця мого
вітер з півночі
сніг біліший від смерті
дві піщинки
я -
відчуття власної невагомості
а

може

я -

одна з тих піщинок?..

Це приблизно там...

це приблизно там

де у Бога забракло ниток

де земля не пришита до неба

бовтається

ніби відірвана лапа плюшевого ведмедика -

чужого дитинства дешиця

це приблизно там

де господня рука

не торкається тіні самотнього дерева

зрубаного руками людини

напередодні Свята

це приблизно так

ніби сонце стає навколішки

і прощення благає

у тебе

у мене

за те

що занадто пізно

зігріло

наші серця

PR

DIOGEN pro kultura

<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

DO NOT COPY